

Arrest

nr. 213 702 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn Eritrese nationaliteit. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 178 170 van 22 november 2016.

Zijn tweede en derde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal niet in overweging. Tegen deze beslissingen heeft verzoeker geen beroep ingesteld bij de Raad.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij blijft volharden in zijn Eritrese nationaliteit.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een Eritrese geboorteakte neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar

er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 9, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers vorige verzoeken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Daarnaast wijst de Raad er op dat alhoewel een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, het geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van verzoeker zijn identiteit, nationaliteit en afkomst, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

Verzoeker stelt dat: "Nochtans kan van de bronnen van de verwerende partij allesbehalve gesteld worden dat zij op afdoende wijze duidelijk maken waarom zij menen dat het document vals zou zijn." en

“Bovenstaande bron is dus eigenlijk compleet onbruikbaar, gezien ze onverifieerbaar is.” De Raad merkt op dat uit de COI vervat in het administratief dossier blijkt dat niet enkel J. D., deskundige À Documentenonderzoek, bureau Documenten, ministerie van Veiligheid en Justitie, Immigratie- en Naturalisatiedienst, maar ook G. S., een onafhankelijke consultant en researcher gespecialiseerd in de Hoorn van Afrika, en de Belgische ambassade in Nairobi, Kenia, die ook bevoegd is voor Eritrea, vastgesteld hebben dat het geboortecertificaat een vervalsing is. In de COI staat voorts te lezen dat de Nederlandse overheidsdienst waarvoor J. D. werkzaam is, bevoegd is voor en een uitgebreide expertise heeft op het vlak van de verificatie van buitenlandse identiteitsdocumenten. Voorts blijkt uit de COI dat J. D. heeft vastgesteld dat de verschijningsvorm van de autorisatie en van de akte niet overeenkomen met die van een originele geboorteakte van Asmara. De Raad merkt op dat het onderzoek van de geboorteakte werd gedaan door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie/conclusies te verstrekken waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verder blijkt dat bij de vraag van Cedoca om verdere toelichting te geven bij zijn vaststellingen, J. D. heeft geantwoord dat Bdoc terughoudend is in het openbaar maken van de punten waarop een document afwijkt, en de vervalsing indirect informeren hoe die juist een document niet moet vervalsen de bedoeling niet kan zijn. Voorts is het niet zo dat het feit dat J. D. de punten niet openbaar maakt waarop een document afwijkt, de conclusie niet correct zou zijn. Indien verzoeker kritiek heeft op de conclusie/vaststellingen van J. D. dan moet hij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van deze conclusie/vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat het zeer kort door de bocht is dat de geboorteakte vals zou worden verklaard omwille van taalfouten, merkt de Raad op dat de geboorteakte ook als vals wordt beschouwd omdat: de verschijningsvorm van de autorisatie en van de akte niet overeenkomen met die van een originele geboorteakte van Asmara, de handtekening van het hoofd van het registratiebureau niet authentiek is en de akte geen referentienummer draagt van het elektronische bevolkingsregister.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij opmerkingen heeft over de analyse van de geboorteakte en niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking. Verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij steunt op de bevindingen van een expert, die weliswaar stelt dat de verschijningsvormen van het voorgelegde niet overeenkomen met de Eritrese documenten, doch eveneens stelt dat er verschillende experts zijn geconsulteerd en niet iedereen dezelfde versie heeft. Verzoekende partij meent dat het onderzoek niet correct werd gevoerd en dat zij, gelet op het door haar ingediende document, diende gehoord te worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en concrete en valabele argumenten bijbrengt die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond (en de vaststellingen in de bestreden beslissing).

4.3. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier (stuk 7, map 'landeninformatie', COI Case "ERI2018-001" van 25 juni 2018) blijkt dat Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal, de door verzoekende partij in het kader van haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming neergelegde Eritrese geboorteakte naar verschillende experts heeft gestuurd voor onderzoek naar de echtheid ervan.

De betreffende informatie stelt met betrekking tot de analyse van de door verzoekende partij aangebrachte Eritrese geboorteakte het volgende:

"Na de identiteitsgegevens gewist te hebben, stuurde Cedoca de geboorteakte per e-mail naar de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), naar G.(...) S.(...), een onderzoeker gespecialiseerd in de Hoorn van Afrika, en naar de Belgische ambassade in Nairobi die ook voor Eritrea bevoegd is. Cedoca vroeg deze contactpersonen of ze informatie hebben over de yormelijke kenmerken van een Eritrese geboorteakte, met name de formulering, de nummering en de stempels (in het bijzonder die van het Public Registration Office in Asmara, Zoba Maekel. Cedoca vroeg deze contacten ook of ze zich konden uitspreken over de echtheid van de geboorteakte in kwestie, en wees op de stempel die het woord "BUBLIC" in plaats van "PUBLIC" bevat. Alle drie de bronnen verklaren dat de geboorteakte in kwestie vals is.

Op 26 april 2018 verstuurd Cedoca het document per e-mail naar het team Onderzoek en Expertise Documenten, directie Dienstverlening, Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) van het Nederlandse ministerie van Veiligheid en Justitie. Deze Nederlandse overheidsdienst is bevoegd voor, en heeft een uitgebreide expertise op het vlak van de verificatie van buitenlandse identiteitsdocumenten. De dienst behandelt ruim tienduizend documenten per jaar, volgens een artikel van de Nederlandse krant NRC uit 2014. Op 30 april 2018 ontvangt Cedoca per e-mail het volgende antwoord van J.(...) D.(...), deskundige A Documentonderzoek, bureau Documenten, ministerie van Veiligheid en Justitie, Immigratie-en Naturalisatiedienst (IND):

"Allereerst kan ik je laten weten dat de Eritrese geboorteakte vals is. De autorisatiestempel is zoals jij al vermoedde, niet echt. Verder wijkt de verschijningsvorm van de akte af."

Cedoca vroeg verdere toelichting bij de opmerking over de autorisatiestempel en de verschijningsvorm van het document. J.(...) D.(...) antwoordt per e-mail op 3 mei 2018:

"Bdoc is terughoudend in het openbaar maken van de punten waarop een document afwijkt. De vervalsers indirect informeren hoe die juist een document niet moet vervalsen kan niet de bedoeling zijn. Deze tekst zou je kunnen gebruiken. De verschijningsvorm van de autorisatie en van de akte, komen niet overeen met die van een originele geboorteakte van Asmara."

Cedoca nam op 4 mei 2018 per e-mail contact op met G.(...) S.(...), een onafhankelijke consultant en researcher gespecialiseerd in de Hoorn van Afrika. In zijn antwoord per e-mail van 17 mei 2018 voegt

de heer S.(...) een authentiek Eritrees geboortecertificaat toe van mei 2017 (zie bijlage) en geeft hij aan dat het door Cedoca voorgelegde document vermoedelijk een vervalsing is:

"There is no standardized format for birth and marriage certificates issued by the various Public registration offices at regional or subregional level. [••] Thus, this taken together with the misspelling, seems to be a strong indication that the submitted document is a forgery. I attach a 100% genuine birthcertificate from Asmara issued 2017 to give you an idea, how at that time a document looked like."

Op het authentieke Eritrese geboortecertificaat dat de heer S.(...) ons bezorgde, vermeldt de ronde stempel "PUBLIC" in plaats van "BUBLIC" (zoals vermeld op het door de asielzoeker neergelegde document). Ook de authentieke stempel vermeldt echter "CEMETRY" in plaats van "CEMETERY". De kwaliteit van de kopie laat niet toe te controleren of er "Administration" of "Adminstration" op deze stempel staat.

Op 3 mei 2018 contacteerde Cedoca per e-mail de Belgische ambassade in Nairobi, Kenya, die ook bevoegd is voor Eritrea. Cedoca kreeg op 23 mei 2018 per e-mail het volgende antwoord van de ambassade: "Eritrese documenten van de burgerlijke stand stellen doorgaans geen probleem. De documenten die u doorstuurt zijn echter niet gelegaliseerd door het Eritrese ministerie van buitenlandse zaken." "Bij vergelijking van een geboorteakte ingediend in een recent dossier, waarbij de geboorteakte behoorlijk gelegaliseerd werd door het ministerie van buitenlandse zaken te Asmara (zoals in bijna alle gevallen) blijkt dat het document dat in uw bezit is, vals is." Dit verklaart ook waarom het document niet gelegaliseerd werd door MBZ. De handtekening van het hoofd van het registratiebureau is niet authentiek. De gebruikte stempels zijn te groot, maar dit is misschien het gevolg van de gemaakte kopie (niet 100%)." Het document in kwestie draagt geen referentienummer van het elektronische bevolkingsregister (ASG-nummer). Een dergelijk nummer is bijvoorbeeld te vinden op het door de heer G.(...) S.(...) aan Cedoca bezorgde Eritrese geboortecertificaat van mei 2017. Het geboortecertificaat in kwestie is ondertekend door Tesfamichael Tesfaldet. Tesfamichael Tesfaldet is sinds 2010 het hoofd van het Public Registration Office in Asmara, en was dat nog steeds in maart 2016, aldus een rapport van Lifos, de Zweedse overheidsdienst verantwoordelijk voor herkomstlandenonderzoek in het domein van asiel- en migratie. Volgens de door Cedoca geraadpleegde expert G.(...) S.(...) is niet Tesfaldet Tesfamichael, maar wel Tesfaldet Habtemichael het hoofd van het Public Registration Office in Zoba Maekel sinds 2017: "The head of the Public Registration Office of Zoba Maekel since at least 2017 is not Tesfaldet Tesfamichael but Tesfaldet Habtamikael [sic]. As far as I know, Tesfaldet Tesfamichael did not resume the post in 2018." Het authentieke Eritrese geboortecertificaat van mei 2017 dat de heer S.(...) aan Cedoca bezorgde is bovendien ondertekend door Tesfaldet Habtemichael. Cedoca vond echter geen andere bronnen die deze informatie staaften, en verkreeg vertrouwelijke informatie van een andere bron die de mogelijkheid oppert dat Tesfaldet Tesfamichael toch nog bevoegd is voor de ondertekening van dergelijke documenten. Cedoca kan hierover bijgevolg geen uitsluiting geven." (eigen onderlijning)

Waar verzoekende partij ter zitting aanvoert dat verschillende experts zijn geconsulteerd en niet iedereen dezelfde versie heeft, stelt de Raad vast en dient benadrukt dat, blijkens voormelde informatie, alle geraadpleegde experts onafhankelijk (van elkaar) tot de conclusie komen dat de door verzoekende partij bijgebrachte Eritrese geboorteakte een vervalsing betreft. De commissaris-generaal besluit in de bestreden beslissing dan ook op goede gronden en na een gedegen en zorgvuldig onderzoek terecht dat het door verzoekende partij neergelegde geboortecertificaat een vervalsing is.

Met haar algemene kritiek en algemene opmerkingen omtrent de analyse van het geboortecertificaat, waarbij ze geheel nalaat zelf ander(sluidend)e informatie bij te brengen, toont verzoekende partij niet aan dat het onderzoek niet correct werd gevoerd en dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De door verzoekende partij neergelegde geboorteakte betreft wel degelijk een vervalsing. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen hieromtrent in de beschikking van 1 oktober 2018 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Het door verzoekende partij voorgelegde geboortecertificaat is dan ook geenszins van aard haar voorgehouden, doch ongeloofwaardig bevonden Eritrese nationaliteit te bewijzen.

4.4. Verzoekende partij herhaalt ter zitting dat zij gehoord moest worden, doch ze gaat niet in op en laat alzo na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 1 oktober 2018 waar in dit verband het volgende wordt opgemerkt:

“Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 9, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”

4.5. De Raad benadrukt de grond in de beschikking van 1 oktober 2018 waar wordt opgemerkt: *“De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.”*

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij niet akkoord kan gaan met de bestreden beslissing en de beschikking, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren met betrekking tot hetgeen hierin wordt vastgesteld. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 1 oktober 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS